

hjemmefra, og mit første Rejsudbytte blev Erkendelsen af, at selv en Jyde, der vil bevæge sig i Udlandet, maa udvikle sin Sans for Konsonanter.

Men hør nu videre! Da Vognen holdt udenfor Hotel Zimmermann (i Parentes bemærket en gammel Skiddenkasse med en altertümlich „Freitreppe“ helt ud paa Fortovet) kom en skødskindsklædt Hausknecht ud for at tage imod mig. Men hvad sker? Knap har han lukket Vogndøren op, før han aldeles bestyrtet løber ind igen i Huset og brøler: „Hr. Zimmermann! Hr. Zimmermann! . . . Ein dekorirter Herr!“ Hele Huset kommer paa Benene, Værten stormer til og løber med bart Hoved helt ned paa Gaden til mig. Tableau! Jeg havde imidlertid kastet et forbavset Blik ned paa mit Frakkeopslag: her sad i Knaphullet en lille, henvisnet Rest af den Rose, som du stak deri i Morges, da vi skiltes. Kære Ven, at din sidste Gave til mig skulde volde en saadan Malheur! For du kan vist tænke dig til den Modtagelse, jeg fik, da man opdagede Sammenhængen. Men du kan tro, jeg skaffede os begge Oprejsning! Da jeg var kommen op paa mit Værelse, blev jeg ved at ringe og skælde som en veritabel Storkorsridder, og da Opvarteren kom med Fremmedbogen, kunde jeg ikke dy mig men satte flot et „von“ foran mit Navn. Ryst ikke paa Hovedet! Du skulde set, hvor det hjalp! Da jeg gik ud, stod Værten i Forstuen og bukkede, som om han vilde kysse sine Støvlesnuder. Egenhændig slog han Døren op for mig med et allerydmygst „Hr. Baron!“ Dette er da den anden Erfaring, jeg har gjort min første Rejsedag, at et Adelskab maaske slet ikke var til at kimse af. Det har forresten ogsaa din Onkel allerede sagt mig. Det er naturligvis latterligt; men en af Betingelserne for at kunne vinde Magt